

Божии́на посланица Патријарха московског и целе Русије КИРИЛА

Божии́на посланица Патријарха московског и целе Русије КИРИЛА архипастирима, пастирима, ђаконима, монасима и свој верној деци Руске Православне Цркве

Вољени у Господу архипастистри, свечасни презвитери и ђакони, богољубиви монаси и монахиње, драга браћо и сестре,

Неизрецива Божија љубав нас је сада окупила да у *јединству духа свезом мира* (Еф. 4, 3) дочекамо један од најсвечанијих и уједно најзагонетнијих празника Цркве – Рођење Господа нашег Исуса Хриса. Прослављајући Спаситељев долазак у свет, драги моји, од срца вам честитам овај радосни догађај, који је открио нову епоху у односу између Бога и људи.

Гледајући сваки пут у оно што се десило пре две хиљаде година, покушавамо да појмимо величину чуда Оваплоћења Бога, и не престајемо да се дивимо доброти и милосрђу нашег Створитеља. Током дугих векова човечанство се мучило у напетом ишчекивању *Примиритеља* (Пост. 49, 10), којег је Господ обећао: *Цара праведног и спасоносног* (Зах. 9, 9), у *Чије име ће се народи уздати* (Ис. 42, 4). И тако, када је коначно наступила пуноћа времена, *родио се Младенац* (Ис. 9, 6), да сваки који верује у Њега не погине, него да има живот вечни. (Јн. 3, 16). Љубав Божија, која *превазилази ум* (Еф. 3, 19), није послала у свет *посредника, ни анђела, ни силног и*

моћног владара, како су људи мислили; оваплотио се Сам Бог, како би ослободио човека од власти греха и зла.

Достојно је чуђења да се највећи догађај у историји, који су најавили старозаветни пророци, и који су наслутили чак изврсни древни мислиоци, десио тако скромно и неупадљиво за спољни свет. Витлејем је спавао. Јерусалим је спавао. Спавала је читава Јудеја. Господ Сведржитељ, Цар над царевима и Владика Васељене, није се показао свету уз свечане звуке *гласа трубе* (Пс. 150, 3) и опште ликовање, већ смерно и кротко, у ноћном затишју празне пећине, Којег су величали песмом војске анђела и неколико пастира, који су дошли *да виде шта се десило* (Лк. 2, 15).

На самом почетку Свог земаљског пута Господ као да жели „да у границама понижавања покаже лик врлине“, размишља светитељ Јован Златоусти. Тако благородно поступа само савршена љубав, *која не тражи своје* (1 Кор. 13, 4–5), која се не обзнањује и не захтева поштовање и славу, него је спремна да претрпи све несреће и туге ради својих ближњих. „Управо зато“, наставља васељенски учитељ Цркве, „Господ прима моје тело да бих могао да сместим Његову Реч, и, прихвативши моје тело, даје ми Свој Дух, да би ми, и дајући и примајући, саопштио благо живота“ (*Слово поводом Рођења Христовог*). У томе нам се и открило преобиље љубави Божије, да смо добили истинско благо живота – Самог Господа, *од Којег је све, кроз Кога је све и ради Кога је све* (Рим. 11, 36).

Љубав је прави разлог и покретачка снага Божанског деловања. Он је створио свет и створио човека, обдаривши га богатим даровима. Из љубави је дошао да га спасе када је отпао од општења са својим Творцем. Према предодређењу Створитеља, сав смисао људског живота је у томе да и ми *волимо једни друге* (Јн. 14, 34). Али како то постићи у свету у коме има толико зла и мржње? За то је најпре неопходно отворити и предати своје срце Богу. Само Он може да га промени и прошири тако да оно, сада тако слабо и ограничено, буде способно да у себе смести и ближње и остале људе, и добротворе, и оне који нас вређају – све оне које смо призвани да волимо по заповести Христовој, *подражавајући савршенство нашег Небеског Оца* (Мт. 5, 48).

Клањајући се у молитви пред Новорођеним Богомладенцем, размислимо какав ћемо дар принети Владици Васељене? Може ли уопште бити нешто достојно и сразмерно величини Превечног Творца? Да, постоји такав драгоцен дар, који Господ највише од свега жели – наше понизно срце које воли и прашта. Оваплоћеног Христа прослављаћемо не само прелепим песмама и честиткама, него, пре свега, добрим делима. Поделимо светлу божићну радост са онима који су у невољи, загрејмо ближње нашом бригом, посетимо болесне и оптерећене тугом. Утешимо и подржимо малодушне, обавијмо молитвом све збуњене и тужне.

Велика спасоносна снага љубави исцељује равнодушност и злобу, излечује мржњу и увреде. Она омекшава нарав огорчених и исправља многе искривљености друштвених односа! Ако тако будемо поступали, заиста ћемо испунити свој високи хришћански позив јер смо тим *изливањем љубави*, према речима преподобног Исака Сирина, *слични Богу* (*Речи подвижника*. 48).

Тајна Оваплоћења Бога је тајна стварног присуства Бога у свету. Апостол и јеванђелист Јован, предвиђајући живот будућег века, сведочи о потпуном присуству Господа са људима: „И живеће с њима, и они ће бити народ Његов, и сам Бог биће с њима Бог њихов.“ (Откр. 21, 3). Међутим, ова неизрецива тајна Божанског присуства почиње да се остварује већ овде, на земљи, јер се са Рођењем Спаситеља *испунило време и приближило Царство Небеско* (Мк. 1, 15). Видљиво улазимо у ту стварност, образујући Јединствену Свету Цркву Христову, кроз Коју смо сви ми, драги моји, посланици и представници овог Вишњег Царства љубави. Тај задивљујући и дубоки доживљај „с нама је Бог“ чини суштину светотајинског, тајанственог живота Цркве.

Сећаћемо се да, ако је Сам Сведржитељ, *Алфа и Омега, почетак и крај, први и последњи* (Откр. 22, 13), пригрглио људску историју у Своје наручје и обећао да ће *бити са нама до окончања века* (Мт. 28, 20), онда немамо чега да се плашимо и да се бојимо узнемиравајућих околности садашњег времена.

Одговарајући на велику Спаситељеву љубав, научимо да се потпуно поверавамо Господу и уздамо у Његов благи Промисао, да бисмо и пре Другог славног доласка Христовог *чак у даљној земљи* (Ис. 8, 9) са смелошћу и радошћу могли да сведочимо,

јача с нама Бог!

ПАТРИЈАРХ МОСКОВСКИ И ЦЕЛЕ РУСИЈЕ

Рођење Христово

2023 / 2024. год.

Москва
